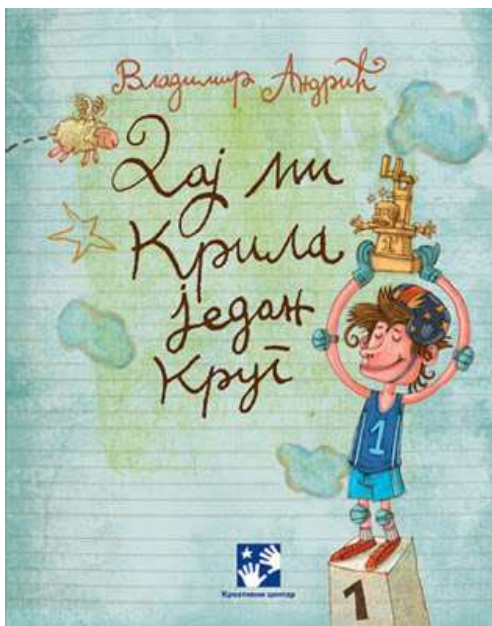

Владимир Андрић - писац, драматург, редитељ и дугогодишњи уредник Дечјег и школског програма РТС-а. Један од „најгледанијих писаца за децу“.

Рођен је 1944. године у Обреновцу. Дипломирао филмску режију на Факултету драмских уметности у Београду. Од своје двадесете године пише и режира. Скоро четири деценије радио је на Телевизији Београд. Песничке и приповедне збирке Владимира Андрића одавно су постале део школске лектире и читанки: *Дај ми крила један круг*, *Пустолов*, *Пустоловне приче*, *Кроз гудуре Обреновца* и многе друге. У улози сценаристе и режисера, Андрић је заслужан за настанак антологијских телевизијских серијала *Лаку ноћ, децо* и *Пустолов* (из које се изродила и позната књига), а и као режисер прве верзије филма *Шешир професора Косте Вујића*, насталог по истоименом роману Милована Витезовића. Добитник је бројних награда за своја књижевна дела (награда *Политикиног забавника*, *Змајевих дечјих игара*, *Невен*, *Златни кључић* и друге), али и награда за филмску и позоришну режију. Недавно је за књигу *Дај ми крила један круг* добио и међународно признање Центра за књижевност и медије за децу и младе Југоисточне Европе.

ДАЈ МИ КРИЛА ЈЕДАН КРУГ

Море има барку,
једро и ктарку.
Море, море, буди друг
дај ми барку један круг!
Тако ми се база
широм морских стаза...

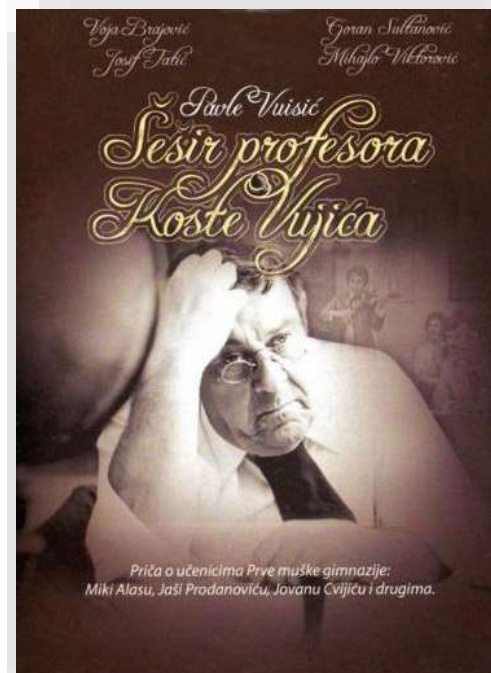
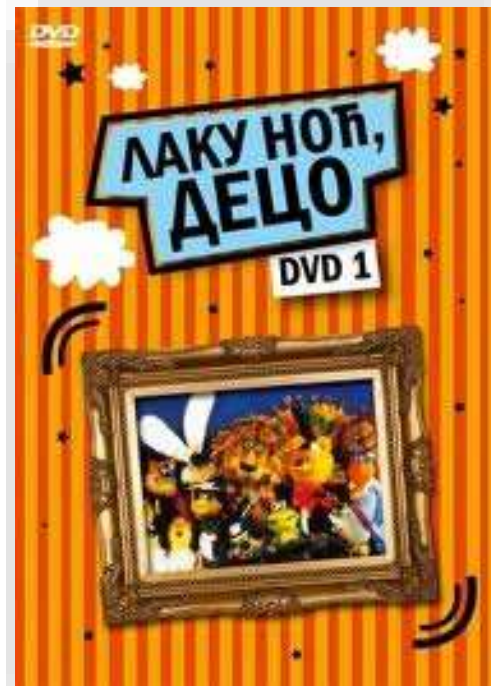
Ласта има крила,
лети све до Нила.
Ласто, ласто, буди друг
дај ми крила један круг!
Да обиђем луг,
да одем на југ...

Кад мрав зрно сруши
чују зечје уши.
Зече, зече, буди друг
дај ми уши један круг!
Да послушнем и ја
како жито клија...

У рибе пераја
сребрнога сјаја.
Рибо, рибо, буди друг
дај пераја један круг!
Да ме жеља мине
да видим дубине...

Ноћу крај живица
светли фењер свица.
Свиче, свиче, буди друг
дај ми фењер један круг!
Да осетим моћ
да осветлим ноћ...

На небу се звезде
као птице гнезде.
Небо, небо, буди друг
дај ми звезду један круг!
Бићу лепши још
кад ставим тај брош.

Одломак из књиге *ПУСТОЛОВ*

Млади моји пријатељи, лепо је бити Пустолов, али није лако. Као изданак старе пустоловне породице, ја то одлично знам. Још дединог деде деда срећно је скитао од гудура Обреновца до Јужних мора и назад, и опет тамо (и опет овамо, и онда опет тамо)...

Ја не бих ни умео ништа друго него пустолов да будем. А шта је најпријатније у том занату? Тешко могу да се одредим... Дивно је санкати се на снежној лавини низ Хималаје. Или пропадати дуго, дуго (без наде) у провалију без дна.

Како је тек незаборавно када вас прогута тамна, мукла и зла пећина. А онда, из пећинске мемле скокнути на свеж ваздух и успут подмазати Северни пол (да не шкрипи). Боравити у шкрипцу, ради здравља и провода.

Јахати бесне слонове, китове, џиновске таласе и вестичје метле. Поранити да проџараш вулкане и залијеш џунглу. Напојити амазонске пиране, окупати фоке и пингвине, па се онда спокојно брчкати у живом блату. Или мазити у крилу бодљикаво прасе...

<http://www.youtube.com/watch?v=ug400ytawD4>

pustolov

kad on pusti mrak ja srecan odem da spavam